

Recordem

(continuació)

Tota intervenció estatal és en mires a corregir les vel·leïtats de la població, però ineficaç per manca de realitat al pretendre ignorar les febleses humanes. També tota malaltia econòmica ve acompanyada per un remei ideològic i a Espanya sembla que sigui un socialisme aburguesat. El socialisme pretén una justa redistribució del diner per mitjà de l'impost o redistribució de les rendes, destinar-les a les necessitats públiques; molt just; però necessitant-se capital per a sostenir la producció i crear nous llocs de treball, ¿d'on sortirà el diner si no pot haver-hi estalvi? Perquè les necessitats de la població són progressives. No hi ha altra solució que un estat capitalista i adéu-siau la llibertat, si aquesta depèn del diner.

Cinc anys de guerra mundial, deixaren a una Europa amb la feixuga i dura tasca de la reconstrucció. Fou una Europa industrialitzada, mancada de suficient consum i desbordada per més treballadors que feina i optà per solucionar-ho amb la periòdica guerra i, una Europa orgullosa de la seva capacitat, fou víctima del seu propi orgull.

Arruïnada i alligada, va comprendre que el poder de la U.S.A. radicava a part de les seves matèries primes, en posseir un gran mercat consumidor, i l'Europa s'uní econòmicament, i un mercat de cent milions de consumidors, originaren una potent indústria i grans quantitats d'objectes amb mínima càrrega adicional es convertiren en objectes d'ús. Una Europa necessitada, necessitava diner per recomençar i el diner cercar beneficis. Confiant en la capacitat de recuperació, l'U.S.A. abocà tants dòlars com fou necessari. Europa es reconstruïa: tenia capital i iniciativa, doncs havia conservat molta edat i importat treballadors. La reconstrucció fou cosa de pocs anys. L'Europa democràtica s'enriquia al revés dels anys trenta que s'empobrí, per culpa de fronteres econòmiques que no deixaven intercanviar treball.

A una alta producció industrial correspon un alt nivell de consum; en una població que progressivament va adquirir més alt nivell de vida, que porta incontrol demogràfic, més consum, menys estalvi i més necessitats públiques, tres factors que han desequilibrat un sistema econòmic que no troba sortida a una crisi de preus per manca de capacitat humana per a resoldre-la.

Ja hem assenyalat que tota capitalització, a més del frau, és fruit d'un canvi en extrem desigual que irrita quan és abusiu i l'abús crea dos moviments revolucionaris: pel camí del nacionalisme i per la reivindicació.

El primer, desperta el sentit comunitari; al fer un pas endavant a favor del poble, crea una doctrina que aglutina; el

segon separa als components del poble, perquè el que afebreix a uns, no deixa de perjudicar a d'altres.

Si el consum standard s'ha convertit en un hàbit social, aquest no disminuirà fins que no trobi fiador, i així està una situació on el deute és el suport econòmic, i el deute impossibilita el resorgiment econòmic per estrangulació.

Tota alta demografia se la considera poder, però aquesta també es presenta enfeblida en moltes nacions en arribar a la impossibilitat, a l'haver de dedicar els beneficis del seu treball al sosteniment d'una població improductiva i necessitada, i la teoria de: «la rendibilitat, més consum, més treball i més prosperitat», a la pràctica ens porta pel camí d'insolubilitat davant el paorós problema de l'explosió demogràfica. Sortides pràctiques i selectives: Els països industrials per sostenir el seu nivell, augmenten el preu de la manufactura i la matèria prima els posseïdors d'ella, i els qui no tenen gaire d'una cosa ni d'altra, veuen la seva economia distorsionada, empobrida, que porta restricció de consum, restricció demogràfica, i un poble en camí del desordre i decadència. I quina solució trobarem per al nostre poble, ens preguntarem: Un país expoliat per funestes Administracions, mancat de civisme per l'incúria dels seus pobladors, sortí d'una guerra fratricida endeutat, i aquest deute s'ha perpetuat amb la reconstrucció i convertit en onerosa càrrega que impedeix l'estalvi i col·locar l'atur en obres públiques que creen riquesa comú.

Insuficient la nostra producció industrial, per a situar-nos a un nivell de vida occidental, s'importà tecnologia estrangera, fomentada per uns tecnòcrates àvids de guanys i la penetració anà arraconant la tecnologia pròpia, i el país quedà atrapat a la dependència industrial estrangera. La manca de recursos, permeté afincar l'empresa multinacional i l'Administració es veu obligada a canviar d'orientació econòmica, intentant sortir-se de la tutela americana i adherir-se a l'economia europea que ofereix més facilitats per la col·locació d'obres i a la vegada un mercat més obert que l'americà. S'ha pagat car l'orgull franquista i la manca de visió d'una política econòmica que avui s'està rectificant. Refusats a entrar al M.C. l'empresa espanyola es movia per iniciativa personal i per la tutela d'Estat. Dominava l'empresa familiar que bons capitans havia donat, més la plataforma ja no era la mateixa.

Aquella variada inventiva del petit burgès, que li proporcionava autosuficiència per a un mercat reduït, anava essent suplantada per l'empresa multinacional d'inventiva de laboratori amb aportació de gran capitals. L'empresa familiar anava perdent competitivitat i descapitalitzant-se a raó de la devaluació del diner, fins que a partir de l'any 72, l'augment desordenat de l'inflació d'altres països, l'alça accelerada de sous i disminució d'hores de treball, acabaren amb el seu capital social.

En el quinquenni 1972-1975 inclosos, quan el comerç espanyol funcionava a tot ritme, la c/c. comercial tingué un dèficit de 2.009.025 milions de pessetes —Banc Exterior— i qui s'endugué la millor part fou EE.UU., del que importàrem 165.897'34 milions, RAF 122.673, França 91.267, Regne Unit

COMERCIANT DE TOTA CLASSE DE
MATERIALS PER A LA CONSTRUCCIÓ
REBAIXOS AMB RETRO-EXCAVADORA

Ladrillos

Peirotén

FRANCISCO GIRBAU

Carrer Verge del Remei, 2
Telèfons 844 82 56 - 844 88 58
SANTA EULÀLIA DE RONÇANA

Peixateries Santa Eulàlia de Pere Martin

- MARISC DE TOTES CLASSES
- PEIX FRESC I CONGELAT
- ESPECIALITAT EN LLAGOSTES VIVES
- VIVERS PROPIS

Plaça de l'Ajuntament (Pisos Barbany)
SANTA EULÀLIA DE RONÇANA